

ЛИИ ЧАЙД

АНДРЮ ЧАЙД

**БЕЗ
ПЛАН
Б**

РОМАН

Превел от английски
МИЛКО СТОИМЕНОВ

ОБСИДИАН

LEE CHILD
NO PLAN B

Copyright © Lee Child and Andrew Child 2022

All rights reserved

Превод © *Милко Стоименов*
Худ. оформление © *Николай Пекарев*
Снимки на корицата © *Shutterstock*

ОБСИДИАН
София 2022

ISBN-978-954-769-545-0

1

Срещата се провеждаше в стая без прозорци.

Да, стаята бе с правоъгълна форма и нямаше прозорци, тъй като нямаше външни стени. Тя бе разположена в друга, по-голяма, квадратна. Която на свой ред бе разположена в още по-голямо осмоъгълно помещение. Това своеобразно гнездо от стаи образуваше командния център на Блок S2 в Центъра за изтърпяване на наказания „Минерва“ в Уинсън, Мисисипи. Заедно със съседния Блок S1 това бяха двете най-строго охранявани места в целия комплекс. Стените им наподобяваха концентричните кръгове, гарантиращи отбраната на средновековните замъци. Те бяха проектирани така, че да бъдат непробиваеми. Отвън, дори да бъдат атакувани от най-отчаяни бойци. И отвътре, дори по време на затворнически бунт.

Сигурността бе важен фактор, но помещението бе избрано заради своята изолираност. То предоставяше възможност всичко казано тук да остане в абсолютна тайна. Защото останалата част от Блок S2 бе празна. Нямаше надзиратели. Нямаше административен персонал. Нямаше и затворници. В нито една от сто и двайсетте килии. И нямаше нужда от затворници. Не и по начина, по който се управляваше затворът. Този про-

гресивен подход бе повод за голяма гордост. И медийна слава.

В стаята имаше шестима мъже и това бе третата тайна среща, която провеждаха тук за последната седмица. Те бяха насядали около дълга, тясна маса, а до чисто бялата стена стояха два празни стола. Мебелите бяха от яркосин поликарбонат. Всички те бяха изработени по калъп, по един-единствен калъп, така че да няма шевове, съединения и прочие. Формата и материалът ги правеха много издръжливи. Цветът гарантираше, че евентуални отчупвания, нащърбвания и други щети лесно ще бъдат забелязани. Мебелите бяха практични. Но не особено удобни. Те бяха наследство от предишната администрация.

Трима от мъжете в стаята носеха костюми. Бруно Хикс, главният изпълнителен директор и съосновател на „Минерва“, седеше начело на масата. Деймън Брокман, главният административен директор и също съосновател, седеше отдясно на Хикс. До Брокман се бе настанил Къртис Ривърдейл, главният надзирател на затвора. До Ривърдейл седеше мъж в униформа, последният от тази страна на масата. Това бе Род Моузли, началникът на полицейското управление в Уинсън. От другата страна, вляво от Бруно Хикс, седяха двама мъже, които приближаваха трийсетте. И двамата бяха с черни тениски и джинси. Единият имаше счупен нос, насинени очи и чело, осеяно с тъмнолилави отоци. Лявата ръка на другия лежеше в презраменна превръзка. И двамата избягваха да срещат погледите на останалите.

– Има ли проблем, или пък няма? – Брокман сви рамене. – Някой може ли да каже със сигурност? Не. В такъв случай продължаваме съгласно плана. Залозите са прекалено високи, за да започнем да се страхуваме от собствената си сянка.

– Не! – Ривърдейл поклати глава. – Според мен, ако има вероятност да се сблъскаме с проблем, значи със

сигурност имаме проблем. Сигурността е на първо място. Би трябвало...

– Би трябвало да научим повече – каза Моузли. – И да вземем информирано решение. Ключово в случая е да разберем дали онзи тип е погледнал в плика. Това е най-важното.

Никой не каза нито дума.

– Ей? – Моузли протегна дългия си крак под масата и изрита мъжа със счупената ръка. – Събуди се. Отговори на въпроса.

– Остави ме да се съвзема – отвърна пострадалият, като потисна прозявката си с усилие. – Шофирахме цяла нощ, за да стигнем до Колорадо. А после пак шофирахме цяла нощ, за да се върнем тук.

– Стига си хленчил! – Моузли го подритна отново. – Кажи! Той погледна ли в плика?

Мъжът се взря в стената.

– Не знаем.

– Не е сигурно, че е погледнал в плика – обади се Ривърдейл. – Но ако е погледнал, трябва да знаем дали е разбрал какво вижда. И какво смята да направи.

– Няма значение дали е погледнал в плика, или не е – каза Брокман. – Дори да е погледнал, какво? Това не му дава и най-беглата представа какво става.

Ривърдейл поклати глава.

– Споменава се петък, десет часът. Много ясно. Дата, час, място.

– И какво толкова? – Брокман вдигна ръце. – Петък е ден за веселие и купони. В това няма нищо подозрително.

– Но снимката беше там. – Ривърдейл размаха пръст при всяка сричка. – Двайсет на дваайсет и пет. Невъзможно е да я е пропуснал.

– Отново повтарям, това не означава нищо. – Брокман се облегна на стола си. – Не и ако той не дойде тук. Ако изобщо се появи в петък. А дотогава всичко ще е наред. Ние подготвихме нещата много внимателно.

– Не е така. Как бихме могли да направим добър избор? Разполагахме само с девет кандидати.

Устните на Моузли се разтеглиха в усмивка.

– Каква ирония, не мислите ли? Този, когото избрахме, всъщност е невинен.

– Не бих го нарекъл ирония – намръщи се Ривърдейл. – И не бяха девет, а само пет. Останалите имаха семейства. Което ги правеше неподходящи.

– Девет? – възкликна Брокман. – Пет? Броят няма значение. Важен е само резултатът. А резултатът е достатъчно добър. Дори онзи да се появи, докъде ще стигне? В най-добрия случай на трийсетина метра.

– Не е нужно да идва. Може да го види по телевизията. Онлайн. Да прочете във вестниците.

– Главният надзирател е прав – каза Моузли. – Може би е по-добре да не привличаме много внимание този път. Дали да не отменим поканите за медиите? И да се оправдаем с някоя глупост от рода на „проявяваме уважение към личния живот на затворниците“ или нещо подобно.

– Не е необходимо – поклати глава Брокман. – Смяташ ли, че този бедняк има телевизор? Компютър? Абонамент за „Ню Йорк Таймс“? Той е някакъв скитник, за бога! Стига си търсил проблеми. Всичко е наред.

Хикс потропа с пръсти по масата.

– Медийното отразяване е добро за компанията. Винаги търсим реклама. Ако променим тази политика сега, ще привлечем излишно внимание. Ще накараме хората да заподозрат, че нещо не е наред. И все пак мисля, че трябва да разберем със сигурност. Погледнал ли е, или не? – Хикс се обърна към мъжете с тениските. – Някакви предположения? Тук няма правилен или неправилен отговор. Станалото – станало. Наясно сме с това. Кажете ни какво смятате.

Мъжът със счупения нос си пое дълбоко дъх през устата.

– Мисля, че погледна.

– Мислиш? – попита Хикс. – Но не си сигурен?
– Не напълно.
– Добре. Къде беше пликът?
– В чантата.
– А къде беше чантата?
– На земята.
– Ти ли я остави там?
– Искрах ръцете ми да бъдат свободни.
– Къде беше чантата, когато колата пристигна? –
продължи с въпросите Хикс.

Мъжът със счупената ръка отвърна:

– На земята.
– На същото място?
– Откъде да знам? Не бях там, когато Робърт я е оставил на земята. А когато я взех, Робърт беше в безсъзнание.

Хикс замълча, след което кимна:

– Добре. Колкото време онзи скитник е бил сам с чантата ли?

– Нямам представа. Едва ли е било много. Две минути... максимум.

– Това означава, че е напълно възможно да е погледнал вътре – заключи Хикс. – Или най-малкото, да е надзърнал.

– Така е – съгласи се мъжът със счупения нос. – Не забравяйте, че освен това чантата беше разкъсана. Как се е случило? И защо? Не сме го направили ние.

Брокман се приведе напред.

– От думите ви разбирам, че на мястото е царяла страшна бъркотия. Пълен хаос. Чантата вероятно се е скъсала случайно. Не бива да отдаваме голямо значение на този факт. Другите двама, които изпратихме, не са докладвали, че някой е проверявал съдържанието на чантата.

– Те изобщо не са докладвали – обади се мъжът със счупената ръка. – Нямаме представа къде са.

– Вероятно пътуват насам – каза Брокман. – Може да

имат проблеми с телефона. Ако имаше нещо притеснително, щяха да намерят начин да ни уведомят.

– И никой не е споменал нищо на полицията – каза Моузли. – Разговарях вече няколко пъти с началника. Което би трябвало да означава нещо.

– Мисля, че е погледнал в плика – заяви мъжът със счупения нос.

– Трябва да отменим събитието – каза Ривърдейл.

– Това е най-глупавото нещо, което съм чувал – отвърна Брокман. – Не ние определихме датата. И не ние определихме часа. Съдията го направи, когато подписа заповедта за освобождаване. И вие го знаете. Опитахме ли да протакаме нещата, ще пратят инспектори и ще загизим здравата. Знаете какво означава това за нас. Със същия успех можем да се гръмнем в главите още тук и сега.

– Добре, добре, няма да отлагаме – намръщи се Ривърдейл. – Но трябва да се върнем към първоначалния план. Отклонението от него винаги води до грешка.

– Това би трябвало да реши петъчния проблем. Ако има такъв. Но тогава няма да можем да се измъкнем от по-големия проблем, който имаме тук. Ситуацията, в която се намира Карпентър.

– Още в самото начало ви казах, че решението на проблема е съвсем просто. Куршум в тила. Готов съм да се заема, ако не ви стиска.

– Имаш ли представа какво ще ни струва това? Колко пари ще загубим?

– Ще загубим нещо много повече от пари, ако онзи човек навърже нещата.

– И как ще го направи?

– Като дойде тук. Сам каза, че може да го направи. Ще дойде тук и ще започне да копае. Той е военно ченге. В кръвта му е.

– Напуснал е военната полиция преди години – уточни Моузли. – Така ми каза началникът на полицията.

Хикс потропа с пръсти по масата.

– Какво друго знаем?

– Почти нищо. Няма шофьорска книжка. Няма данни за месторабота, поне според данъчната служба. И поне откакто е напуснал армията. Не ползва социални медии. Не разполагаме с актуална снимка. Той е скитник. Малко тъжно, но това е истината. Според мен нямаме основание да се притесняваме.

– Бедняк или милионер – каза Брокман, – що за откачалка ще пропътува половината страна, защото е прочел някакви документи и е видял напълно невинна снимка?

– Мислете си каквото искате, но аз продължавам да се тревожа – заяви Ривърдейл. – Всеки път, когато се срещнем тук, решаваме, че ситуацията е под контрол. И всеки път се оказва, че грешим. Ами ако пак грешим?

– Не грешим! – Брокман удари с длан по масата. – Справихме се с всеки проблем, с който се сблъскахме. В деветдесет и девет процента от случаите.

– Деветдесет и девет. А не сто.

– Животът не е съвършен. Понякога се налага да изхвърлим парчетата от счупената чаша. Което направихме. Установихме изтичането на информация. Решихме проблема по начин, който всички одобрихме. Разбрахме за липсващия плик. И си го върнахме по начин, който всички одобрихме.

– След което някакъв непознат е надникнал в него.

– Възможно е. Не знаем със сигурност. Но трябва да признаете, че е малко вероятно. Той не е казал на ченгелата. Категорични сме за това. Не е казал нито на Федералното бюро за разследване, нито на Управлението на затворите. В противен случай щяхме да разберем. Смятате ли, че е разбрал всичко, след като е държал плика в продължение на няколко секунди? Защо му е да пази всичко в тайна? Какво ще направи? Ще ни изнудва? Нистина ли очаквате да измине близо две хиляди километра преди петък? Стига де!

– Господа! – Хикс отново потропа по масата. – Достатъчно! Ето моето решение. Няма как да разберем дали онзи човек е погледнал в плика. Малко вероятно е да го е направил, затова не бива да изпадаме в паника. Особено предвид обстоятелствата. Но същевременно трябва да бъдем предпазливи. Онзи тип лесно се забелязва, нали?

Мъжът със счупения нос кимна.

– Определено. Няма как да го пропуснеш. Метър и деветдесет и три. Сто и десет килограма. Небръснат, мърляв.

– Не забравяйте, че пострада доста – добави мъжът със счупената ръка. – Лично се погрижих за това.

– Трябваше да го убиеш – каза Брокман.

– Мислех, че е мъртъв.

– Трябваше да се увериш.

– Как? *Направете така, че да прилича на нещастен случай.* Това бяха заповедите ни за другите двама. Реших, че се отнасят и за него. Нямахме как да мине за нещастен случай, ако бях пуснал куршум главата му.

– Достатъчно! – Хикс изчака всички да замълчат. – Ето какъв е планът. Ще установим система за наблюдение. Тя ще работи денонощно. От днес до събота. Стъпи ли кракът му в нашия град, ще го чакаме. А тук няма защо да се притесняваме дали смъртта му ще настъпи в резултат на нещастен случай, или не.